

El lloc on canta la carderola

Les dones recordades, però no conegudes, filen la madeixa de la memòria que les filles van cabdellant i els fills reben com a herència fins a treure'n l'entrellat.

Per alguna raó, jo no havia entès certes històries de la nissaga de la meua padrina. La mare em recordava dos episodis centrals en la vida d'Antonieta Ibars –la padrina materna–, que cantava com una carderolina mentre estenia roba al solà, i Palmira, la seua filla, l'escoltava i admirava de com refilava tan prim i entonat. Llavors ella aprenia les cançons. Entre eixes arribava Tereseta –la sogra– i cridava recriminant “Quines alegries!”. Llavors la carderolina Antonieta callava com quan espantes una carderola al camí.

Antonieta expressava la seua felicitat de viure cantant com una carderolina. Li podríem dir Antonieta Carderolina. És bonic.

Les dones no tenien solidaritat en la fresca i senzilla felicitat de cantar. Les dones grans retreien la

felicitat a les joves vídues. Se la prohibien. I no hi havia paraules raonades i lligades: una exclamació bastava per fer callar l'ocell de la felicitat. Se fotien les unes a les altres en una repetició que segur que feia generacions que durava!

Ja no parlem del plaer del cos! Existia el seu cos? O més aviat es neulia, blanc, darrere aquelles batetes negres que duïen?

La segona escena: el darrer dia de festa major. Mes de setembre. Mosques apegaloses. Muntanyes de figues. Han d'anar girar les figues que tenen en un canyís perquè s'assequin.

Palmira Petita pensa en la festa major. Voldria anar a ballar o a rondar; ha d'estar girant figues. Li demana a Antonieta Carderolina que canti. Com ha de cantar Antonieta? Palmira petita diu: “Si no cantes, no giro figues!”.

Antonieta Carderolina ha de

Andreu Loncà

Andreu Loncà

cantar perquè Palmira Petita giri figues l'últim dia de festa major. Canta amb desgana, però a poc a poc es va acontentant de la melodia i la música. S'oblida per uns segons de les figues, de les prohibicions, de les agressions. Canta una bellíssima cançó que ressona a l'horta:

A la plana de Vic n'hi ha una donzella
n'hi ha una donzella que és com un sol...
pubilleta gentil com les roses d'abril...

La seua cançó arriba fins a les meues orelles anys després des de l'arbre genealògic.

'La mare em recordava episodis de la vida de la padrina, que cantava com una carderolina mentre estenia la roba'